

Zagreb 21. II. 1914.

Dragi i predragi moj brate i prijatelju!

Sveas naravno je pola vijeka, što sam ugledao svijeta. Moram zapravo reći da me malo na to malo i prvi obilaze, jer vidim, da sam na zemlji svojih godina i bliže smrti na Kofercu. Ali bilo kako mi drugo ipak me ni iz ovih 50 godina veseli svojim nepomenama i mnoge refloga. Među mnogim drugim reflogima naravno me veseli, da na spomeniku svojih nepomena dolazi tako čisto, a svojih glatnim pismenima upisano ime Trnje, ime Emilija Lazovskoga, glatno ime.

Od časa ostalo samo se prvi put vrati, da časa danadajese vežu nas najtoplije sveže ljubavi; vežu nas veseli i tuji danci; veže nas zajednički rad pro aris et foris, veže nas nepomena firmata - Franco, penota, znamenita bratstvo ... Ali što da nabrojam. Potena brata ne bube se više o nas i ne mogu se više živiti. Isti Dvoj je ltu i javno pokazati, kako smo bliži jedan drugome, kad je dopustio, da ti isti dan davis svoje dvadesetpetgodinjin knjizevnoje toli za novo glasnoga i znamenitoga rada, kad ja glavim pedesetgodinjin života. Brata Hrv. Franjo "nije nam mogla lepsie iskazati svoje povasti, nego kad en naša glave, poput "jedna cjelina. Idu dobri Dvoj, da ne samo više glave, naša orca buda ujak jedna jedinstvena cjelina. To je nijedna naša najtoplija reča "trojem jubiliju. Jer je pak to takova reča, kojom Ti želisi pre dobro, kao i samome sebi to netko još dobri Dvoj dade svoj blagostol i netko je "svoj milosti ispunio. Dvoj to isto dobro u stihji, pak nemoj još ni onda zabraniti, kad bude u svetu počinu, svoja najjuvrijega pobratimsa

Velimira Bečića